

Cennetten Kaçan Çocuk

Jung
Myung Lee

Çeviren
—
S. Göksel
Türközü

Aptal
Denilen
Bir Dâhinin
Hikâyesi

Dünya
Edebiyatı
—
Roman

Jung Myung Lee, 1965 yılında Güney Kore’de doğdu. Kyungpook Ulusal Üniversitesi’nde Kore edebiyatı okuduktan sonra birkaç yıl dergi ve gazetelerde muhabir olarak çalıştı. Popüler bir tarihi kurgu yazarı olan Lee Jung-Myung’un kitapları milyonlarca sattı. Bazı kitapları televizyon dizilerine uyarlandı. Koreli şair ve muhalif Yun Dong-ju’nun yaşamöyküsünden ilham alarak yazdığı *Soruşturma* adlı romanı *The Independent* gazetesinin Yabancı Kurgu Ödülü’ne aday gösterildi.

CENNETTEN KAÇAN ÇOCUK
Aptal Denilen Bir Dâhinin Hikâyesi

Orijinal adı: Çonguge Sonyon

İngilizce adı: The Boy Who Escaped Paradise

© 2016, J. M. Lee

Yazan: Jung Myung Lee

Korece aslından çeviren: S. Göksel Türközü

Yayına hazırlayan: Sema Çubukçu

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı / Haziran 2022 / ISBN 978-625-8380-22-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ay-han Matbaası

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38

Sertifika no: 44871

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Cennetten Kaçan Çocuk
Aptal Denilen Bir Dâhinin Hikâyesi

Jung Myung Lee

Çeviren: S. Göksel Türközü

Güzel bir şey görünce mutlu olurum.
Çünkü güzelliğın içinde sayı saklıdır.

“Sihir, mucize diye bir şey var mıdır?” diye sorarsanız,
size şöyle cevap veririm:

Mucizeyi yaşadım, sihre de şahit oldum.

Yine “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sorarsanız,
size yine şöyle cevap veririm:

Nefes alıp veriyor olmamız mucizedir.

Birbirimizi sevmemiz bir sihirdir.

Not:

1. Bu bir romandır.
2. Belli bir kişiyi anımsatan herhangi bir karakter ya da olay varsa, tamamen rastlantıdır. İçerikte yer alan gerçek kişiler ve gazetelerden alıntılanan makaleler de romana yönelik bir kurgu olarak yeniden oluşturulmuştur.

Birinci gün, **Pyongyang**

Œubat 1987 | Kasım 2000

29 Œubat doğumluyum. Doğum günümü seviyorum. Çünkü 2 ile 29 asal sayıdır ve 2 ile 29'un toplamı 31 de asal sayıdır. Asal sayı yalnızlığı hisseden sayıdır. Asal ayın asal gününde doğan ben de yalnızlığı hissediyorum. Ayrıca benim sevdiğim bir diğer sayı da 4'tür. Her 4 yılda bir yapılan olimpiyatlar ve dünya kupasını da sadece 4 yılda bir yapılan Matematik Olimpiyatlarını da severim. 4 alana ayak basılınca bir sayı alınan beyzbol ve beyzbol takımının 4 numaralı oyuncusunu severim. Sevdiğim saat 11.11'dir. Çünkü 11.11 mkemmел bir simetri oluŒturur ve toplamı 4'tür.

Gece yarısı cinayeti, geriye kalan üç bilmece

New York Daily News, 1 Mart 2009

New York Emniyeti 28 Şubat'ta Queen's bölgesindeki bir evde ellili yaşlardaki bir erkeğin silahla vurularak öldürüldüğünü açıkladı. O gün gece saat 02.00 civarında silah sesi duyulduğunu söyleyen komşunun ihbarı üzerine harekete geçen polis, olay yerinde karın bölgesinden vurulup hayatını kaybeden Asya kökenli bir adam buldu. Kuzey Kore kökenli kurban Steve Yun'un iki yıl önce Amerika'ya sığındıktan sonra "Özgürlük Arkadaşları" denilen insan hakları topluluğuna liderlik ettiği söyleniyor.

Soruşturma birimi olay yerinde normal bir cinayet vakasından farklı olarak şüpheli bulgular olduğunu açıkladı. Cesedin yüzünün alkole benzeyen bir ilaçla dezenfekte edildiği açıklandı. Cesedin etrafında kanla yazılan karışık sayılar, şüpheli resimler ve bilmeceye benzeyen bir cümleden oluşan şifreler aşağıdaki gibidir:

1 11 21 1211 111221 312211...

☺ ☺ ☺

Ben bir yalancıyım.

Polisler olay yerinde tutukladıkları kimliği belirlenemeyen bir genci şüpheli olarak görüp hakkında soruşturma başlattılar ama bu kişi ifade vermeyi reddediyor. 20'li yaşlarının başında olan bu genç erkeğin, baldırında kurşun yarası olduğu ve hastaneye sevk edildiği, ancak hayati bir tehlikesinin olmadığı bildirildi. Adli ekip bu kişinin elinde maktulün kanıyla cesedin silindiği alkole benzer türde kimyasal ilacın bulunduğunu teyit etti.

Öte yandan İstihbarat Teşkilatı, maktulün Kuzey Kore'de önemli bir kurumda çalıştığını, iltica sonrasında Amerikan İstihbarat Teşkilatı'na Kuzey Kore'nin nükleer silahlanmasıyla ilgili bilgiler sağladığı gerçeğine dikkat çekiyor. Bir İstihbarat Teşkilatı yetkilisi "Bu olay, sıradan bir cinayet mi, yoksa onun ötesinde bir şey mi henüz bilmiyoruz. Nükleer silahlarla ilgili bilgi sızıntısından endişelenen Kuzey Kore'nin terör eylemi olabileceği ihtimaline dair inceleme başlattık" diye açıklama yaptı.

İstihbarat Teşkilatı cinayet mahallinde bırakılan gizemli şifreyi çözmek ve şüphelinin kesin kimlik tespiti ile onu suçla yönlendiren sebepleri araştırmak için tüm gücünü seferber etti.

* * *

Sayılar. 1, 11, 21...

Şekiller. Kalp, yonca, anahtar...

Ayrıca bir cümle: "Ben bir yalancıyım."

Acaba ben bir yalancı mıyım? Ölümler, benim çözemediğim denklemler...

Gözlerimi açıyorum. Dikdörtgen bir odanın içi. Penceresi yok ve bir köşesi duvar değil demir parmaklık. Demir parmaklıkların karşısındaki yatakta yatıyorum. Beyaz bandajla kat kat sarılı sağ

baldırırmda bıçak saplanmış gibi bir acı hissediyorum. Tanımadığım bir adam yaklaşıyor. Bilincimi kaybetmiş halde cinayet mahalinde bulunduğumu ve tutuklandığımı söylüyor. Birisi ölmüş ve onu ben öldürmüştüm. Kim öldü ki? Acaba onu gerçekten ben mi öldürdüm? Hatırlayamıyorum. Oraya neden gittiğimi, kimi, neden öldürdüğümü, eğer ben değilsem onu kimin öldürdüğünü...

Ölüm benim çözemediğim zor bir denklem gibi. 2 bilinmeyenli ve 1 sabit sayılı denklem. x_1 ; ölüm, x_2 ; katil, sabit sayı ise ben. x_1 'i açığa çıkarmak için x_2 'yi bulmak, x_2 'yi bulmak için de x_3 'ü yani sabit sayıyı bilmek gerekiyor. Bildiğim şey, birinin öldüğü ve katilin ise ben olduğum. x_1 ile ilgili bildiklerimi zihnimde canlandırıyorum. Ölüm, şalteri indirmek gibi. Işıkların sönmesi ve karanlığa düşmek. Işıldayan gözlerin kapanması, burnun nefes almayı kesmesi ve dakikada 60 kez atan kalbin durması. Daha fazla devam etmeyen şey. Sona eren şey. 1 olanın 0'a dönmesi.

Yaşam ile ölüm 1 ile 0'dan meydana gelen ikili sayı sistemidir. $2=10$, $3=11$, $4=100$, $5=101$, $6=110$, $7=111$, $8=1000$, $9=1001$, $10=1010$... Olmak ve olmamak, varlık ve yokluk, gerçek ve kurgu, ben ve sen, yaşam ile ölümün tekrar ettiği dünya. En basit sayılardan oluşan en karmaşık bu dünyada 0 hiçlik, yokluk, son değil de 1'i geliştirip tamamlayan 1'in gölgesidir. Ölümün yaşamın yarısı olması gibi. Ölümün vasıtasıyla nihayetinde yaşamın tamamlanması gibi.

Kapı açılıyor ve başka adamlar giriyor. Uzun boylu bir adam, kısa boylu bir adam, yamuk burunlu bir adam, vücudu *Michelin* lastikleri gibi boğum boğum bir adam. Alnındaki saçlar sağlı solu simetrik M şeklinde dökülmüş bir adam. Yüzlerinde Rodin'in heykeli gibi sert ifade, yaklaşmış beyzbol oyuncusu Randy Johnson'ın top fırlatışı gibi soru yağmuruna tutuyorlar.

"Adın?", "Yaşın?", "Doğum yerin?", "İkametgâhın?", "27 Şubat gecesi neredeydin?", "Kurbanla ilişkin?", "Cinayete iten sebep?", "Cinayet detayları?"...

Ağızlarından tek seferde dökülen sorular soru değil, düzensizlik. Bu düzensizliğe dayanamayınca cevap vermek yerine çığlık atıyorum. Yamuk burunlu adam ağızımı acımasızca kapatıyor. 1,88 cm'yi aşan boy, orta kemiği yamulmuş kancaya benzer burun, ıstakoz kısıkcına benzeyen güçlü avuç. Yakama yapışıp sandalyeye oturtuyor. Ağızının bir tarafı şekilsiz olan asimetric suratlı adam kendisinin FBI ajanı Russell Banks olduğunu söylüyor. Korkmam gerektiğini de eklemeyi ihmal etmiyor. Çünkü ben hem bir cinayet zanlısı hem de bir teröristim.

Russell ve ekibi beni, daha doğrusu bedenimi ve sırt çantamı silkeliyor. Onların buldukları şunlar:

Bedenim:

Sağ kolumda sebebinin bilinemediği mor bir ejderha dövmesi.

Baldırımında kurşun yarasına benzeyen bir yara izi.

Gövdemin dört yerinde, bacaklarımda yedi yara izi: En az 4 cm'den büyük.

Sol yüzükparmağımda kırılma izi.

Sırt çantam:

750 ml'lik alkol şişesi ile pamuk yumağı.

Çin, Makao, Güney Kore, Japonya'ya ait 4 sahte pasaport.

Çince, Kantonca, İngilizce, Korece olan eski gazeteler ve *Newsweek* gibi dergilerden kesilmiş haber kupürleri.

Bilinmeyen bir dil ve denklemlerle yazılmış 19 bilmece metni.

İmkânsız Şeylerin Olasılıklarına Dair Seyir Defteri başlıklı avuç içi kadar eski bir cep defteri.

İki gönye, 3 metrelik bir mezura, Japon malı eski bir hesap makinesi vs.

Russell sırt çantamı ters çevirip sallıyor. Masanın üstüne renk renk kartlar birer birer düşüyor. Ben kartları severim. Ya-

kından bakınca kart değiller. Russell dişlerini gösteriyor.

“Dört tane sahte pasaport! Bunlarla iskambil bile oynanır. Dört de farklı isim. Cang Gage, An Gilmo, Wi Conmin, Matsumoto Yoci... Tanrı aşkına sen bunlardan hangisisin? Bütün bu isimlerle olan ilişkini açıkla bakalım!”

“İlişki” sözüyle neyi kastettiğini bilmediğim için sessiz kaldım. Bu sözün dilsel anlamını bilmiyor değilim. İlişki ikiden fazla insan, nesne, durum ve benzeri şeylerin karşılaşmasından ötürü vuku bulan halka. Mesela “gizli ilişki” denildiğindeki anlamı ve “ilişki kurmak” ifadesindeki o iki farklı anlamı da biliyorum. Ayrıca matematiksel, bilimsel ilişkileri hem anlayabilirim hem de çözebilirim. Merkür ve Venüs’ün ilişkisi, karadelik ve yıldızların ilişkisi, fonksiyonların ilişkisi, simetri ilişkisi, oran ilişkisi vesaire... Fakat ben, benim ile ben olmayan birinin arasındaki ilişki ile ben ve dünya arasındaki ilişkiyi anlayamıyor ve hatta böyle bir ilişkinin var olup olmadığını bile bilmiyorum. Sessizliğim karşısında Russell’ın kancaya benzeyen kaşları oynuyor.

“Ne olursa olsun bir şey söylesene! Dilsiz olmadığını göster yani!”

Russell benim korkmamı istiyor ama ben korkmuyorum. İnsanlar, anlaşılmaz dünyada belirsiz kaderleri yüzünden korkarlar ama ben dünyayla ilişki kuramam. Onunla aynı havayı soluyoruz fakat dünyaya farklı pencerelerden bakıyoruz. Russell kancaya benzeyen eliyle yakama yapışıp beni sarsıyor. Birçok şey üzerime hücum ediyor. Kancaya andıran eller, demir gibi bir yumruk, cilalı bir ayakkabı burnu... Islak bir mendil gibi buruşuyorum. Russell yanlış düşünmüştü. O, beni kırıp parçalayabilecek olsa bile sessizliğimi kırıp parçalayamaz.

Ateşin sönmesi gibi gözümde canlanan manzaralar birer birer kayboluyor. Parmaklıkların ötesindeki koridor kararıyor, sandalye, masa, kül rengi duvar eriyor. Bana dik dik bakan Russell’ın yüzü de belirsizleşiyor. O sırada bir ses duyuyorum. Bir hışımla açılan demir kapının sesi. Ayrıca bir kadının keskin sesi.

“Durun! Burası hastane, mezbaha değil!”

Boğazımı sıkan Russell’ın eli biraz gevşiyor. Damarlarımda tıklı kalmış kan beynime fırlıyor. Gerilmiş bacaklarımı sürükleyerek zar zor doğruluyorum. Russell arkasını dönerek bağıyor.

“Görev başında olduğumu görmüyor musun? Bu herif Interpol’de aranmasının yanı sıra hem katil hem terörist diyorum.”

“Burada fiziksel şiddet yasaktır. Ayrıca bu bir hasta. Sen kurala uymamakla kalmayıp kanunu da çiğnemektesin.”

Russell burnundan soluyup beni sarsarak sandalyeye itekliyor. Ardından bıçak gibi keskin bakışıyla kadına dik dik bakarak sırtıyor.

“Ben bu herif hakkında ilgi çekici birkaç gerçek öğrendim. Pasaportları sorguladığımızda hepsi sahte çıktı ve cinayet, kumar, uyuşturucu ticareti gibi toplam 10’dan fazla suça karıştığı için Interpol’ün kırmızı bültenle aradığı uluslararası bir suçlu. Şimdiye kadar sahte pasaportlarla sazan gibi iyi sıyrılıp kurtulmuş, ama artık sonu geldi. İster ötüp müebbet yatar, ister ömür boyu susar ama yine de bu demir parmaklıkların arkasında çürüyecek.”

Russell’ın sesi zehirli bir iğne gibi havalanıyor. Kan dolaşımı başlayınca gözümün önü aydınlanıyor. Kadının üzerinde beyaz kıyafet var. Muntazam taranıp arkaya salınmış sarı saçlar, biraz sarkmaya başlamış yanaklar, yumuşak ama bir o kadar da kararlı bir tebessüm, hafif kilolu vücut; uzun süre boyunca rüzgârda yıpranmış bir kayaya benzeyen kadın dimdik ayakta duruyor.

“Senin gibi ben de görevimi yaptığım için sorgulama planını bana danışarak yürütün. Şimdi hastamın durumunu kontrol etmem gerektiği için lütfen dışarı çıkın Ajan Russell.”

Russell sinirle soruyor.

“Tanrı aşkına senin işin ne?”

“Hastadan sorumlu hemşire Angela Stowe.”

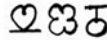
Russell biraz duraksayarak demir kapıdan dışarı çıkıyor. Kadının ifadesiz bir yüzle kulağıma ateşölçeri sokuyor. Kadının ra-

hatsızlığımı koyduğu ismi içimden sessizce tekrar ediyorum. Asperger, Asperger... Kadın vizit çizelgesine dereceyi yazıyor.

37,2.

Yapbozu severim. Çünkü karışıklıktan basitliği çıkarıp karışmayı tek seferde düzenleyebilirim. Sorunla karşılaştığım anda hissettiğim yalnızlık ve sorunla boğuştuğum o uzun süre. Vazgeçme istediğinin sonunda karışıklığı çözüyor, anlayamadığımız şeyi anlıyor, kederi mutluluğa dönüştürüyoruz. Misketler, renkli kâğıt katlama, zarlar, sihirli kareler, zekâ küpleri, yıldızlar, üçgenler, dörtgenler, beşgenler, çemberler ve elipsler, kibrit çöpü, uğurböceği, makrome, yatay ve dikey çizgiler...

Yapboz oyunu eğlenceli ama benim daha çok sevdiğim şey yapboz oluşturmak. Çünkü yapbozu nasıl yaptığına bakarak o kişiyi tanıyabiliriz. Aceleci insanlar hemen vazgeçer, pratik insanlar önceden cevabı tahmin edip çözüm yolunu tasarlarlar. Angela bunlardan hangisi acaba? Masanın üstündeki kâğıda şunları çiziyorum.

Angela kulağımdan ateşölçeri çekiyor. Sessizce tekrarlıyorum, 36,5. Bedenim bir yıllık bir zaman dilimine benziyor. Çünkü ateşim 36,5 derece ve 1 yıl 365 gün. Çizdiğim şekilleri gören kadının bir hışımla kâğıdı eline alarak çizelgenin üzerine koyup bir şeyler çiziyor. Uzattığı kâğıtta aşağıdaki şekiller var.

Doğru cevap! O da benimle aynı şekilde düşünen biri. Ben kıvrak zekâlıysam, o da kıvrak zekâlı. Ben yalan söylersem, kadın da yalan söyler.

“Simetri dünyadaki en güzel biçim. En güzel sayının asal sayı olması gibi yani” diyor.

Kadın bulmacayı değil beni çözdü. Onu tanımak için tasarladığım bulmaca benim nasıl biri olduğumu ona gösterdi. Şekillerin içinde gizlenen simetri ile asal sayıların sırrını.

Kalp ilk asal sayı 2'nin simetrik şeklidir. Yonca asal sayı 3'ün, anahtar ise 5'in simetrik şeklidir. Kadın bu üç şekille asal sayının sırasını ve simetrisinin sırrını çözüp bir sonraki asal sayı olan 7, 11, 13'ün simetrik şeklini buldu. Kadın benim düşüncelerimin rotasını çözüp muhakeme, hipotez ve ispatı eşzamanlı uyguladı. Onun deha mı yoksa aptal mı olduğunu bilmiyorum, ama en azından benimle aynı tarzda yaptığı anlaşılıyor. Konuşmaya başlıyor.

“Simetrisinin üzerinde ne kadar oynansa da değişmez. Kalbi sağlı sollu değiştirsen de kalptir, yoncayı sağa-sola, yukarı-aşağı çevirsen de yine yoncadır. Daireyi ters çevirsen de dairedir. Ve küre üçboyutlu ortamda da değişmez. Simetriyi sevmek, gerçekleri sevmek gibidir. Çünkü üzerinde nasıl oynama yapılırsa yapılsın gerçekler değişmez.”

Söyledikleri benim değil, onun simetriyi sevme sebepleri gibi anlaşılıyor. O da aynen benim gibi ikili simetrikli ABBA'nın şarkılarını seviyor mudur acaba? Simetriyi düşününce keyfi yerine gelen ben, aralarında = olan eşkenar bir üçgeni kâğıda çiziyorum. Dekalkomani gibi simetriyi tamamlayan = benim en sevdiğim simge, üçgen ise benim en sevdiğim şekildir.

$$1 \times 1 = 1$$

$$11 \times 11 = 121$$

$$111 \times 111 = 12321$$

$$1111 \times 1111 = 1234321$$

$$11111 \times 11111 = 123454321$$

$$111111 \times 111111 = 112345654321$$

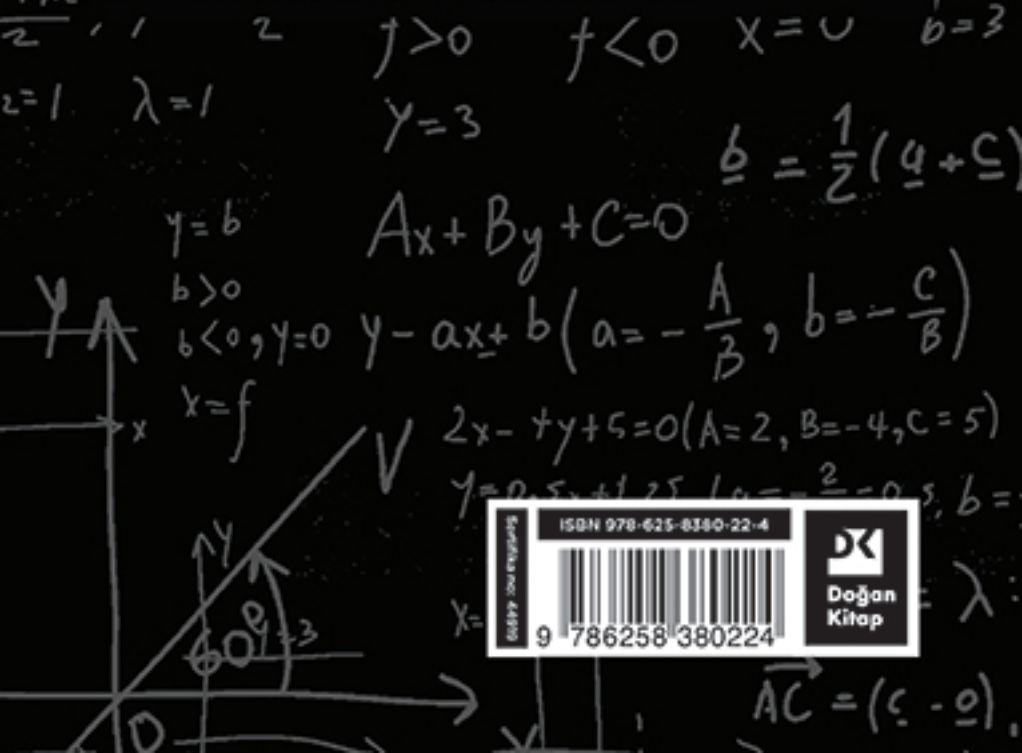
$$d = \sqrt{(8,5+2,3)^2 + (0,7-4)^2} =$$

$$m_1 + m_2$$

$$m_1 + m_2$$

Pyongyang'da yaşayan genç matematik dehası Gilmo'nun sakin hayatı, doktor babasının gizli bir Hıristiyan olduğunun öğrenilmesiyle altüst olur. Babasıyla birlikte acımasızlığın hüküm sürdüğü bir çalışma kampına gönderilen Gilmo burada neşeli Yonge'yle tanışır. Yonge çalışma kampından kaçmayı başardığında, Gilmo da onu bulmak için kaçır. Dünyayı sayılar, formüller ve matematiksel teorilerle yorumlayan Gilmo, yeteneklerini Doğu Asya'nın yeraltı dünyasında gezinmek için kullanır.

Ünlü yazar Jung Myung Lee Cennetten Kaçan Çocuk'ta okuyucuyu iyi ile kötü, gerçek ile yalan, esaret ile özgürlük arasındaki çizgiyi sorgulamaya davet ediyor...

ISBN 978-625-8380-22-4

9 786258 380224

Doğan Kitap